

VU LAN VÀ MẸ...

Mẹ...! Vâng, tiếng Mẹ thật ngọt ngào, thật êm dịu mỗi khi nhắc đến Mẹ. Trên cuộc đời này nếu ai mất mẹ, cho dù đã bảy mươi- vẫn là người mồ côi mẹ...

Tôi không may mắn vì tôi mất mẹ lúc còn nhỏ. Tôi chưa bao giờ được ấm êm trong vòng tay mẹ, chưa bao giờ được gọi lên một tiếng Mẹ yêu. Tuổi thơ tôi bú chực sữa từ những người đàn bà hảo tâm hàng xóm và của chị Ba tôi, hai cậu cháu tôi chia nhau đôi vú. Đêm nằm trên chiếc giường tre đầy rệp cắn ngứa vô cùng, tôi nhìn lên trần mừng thụng xuống tưởng tượng đó là cặp vú thơm đầy giòng sữa tươi ngọt ngào mà tôi chưa bao giờ được diễm phúc chạm tay vào. Tôi an ủi và dựa vào đó để tìm giấc ngủ mộng mị của tuổi thơ. Đôi khi tôi ước ao được Mẹ nắm tay dắt đi trên cánh đồng lúa chín trĩu nặng như những đũa trẻ khác, hay được Mẹ vuốt ve bên vực khi bị máy ông anh ăn hiếp.

Mẹ ơi hành trang vào đời của con đầy nước mắt Mẹ có biết không ?

Tuổi thơ con lam lũ đói ăn thiếu mặc khi ba lấy vợ kế. Những trận đòn, những lời mắng nhiếc xô xiên đụng chạm đến Mẹ. Con ra bờ ruộng ngồi khóc một mình. nhìn những đám mây kết trắng xóa trên bầu trời trong xanh như mái tóc của Mẹ mà con đã mừng tượng. Mẹ ơi hơn sáu mươi năm của cuộc đời hôm nay con vẫn nhớ đến Mẹ một cách da diết. *Mẹ ơi Mẹ là dòng suối ngọt ngào Mẹ là nải chuối buồng cau, là tiếng đé đêm thâu....*Con nhớ Mẹ, nhớ Mẹ thật nhiều, Mẹ có biết không ?

Mẹ ơi, con chưa bao giờ biết mặt Mẹ, người đã cứu mang cho con hình hài, nắm mồ Mẹ bây giờ ở đâu con không biết, khói lửa chiến tranh đã ngăn bước chân con đi tìm. Mỗi năm con giỗ Mẹ ngay ngày mừng một tết. Ngày Mẹ mất không một ai đến viếng tang chỉ có những vành khăn tang quấn lên đầu người cha và đàn con thơ dại theo lời kể của ba. Con đau đớn vô cùng, ước gì hôm nay con còn Mẹ...

Ngày xưa lúc con thường theo dì Hai đi chùa được ông Thầy có khuôn mặt như ông Phật Di lặc kể rằng Vu lan bắt nguồn từ sự tích đức Mục Kiền liên đại hiếu cứu mẹ là bà Thanh đê khỏi Địa ngục, câu chuyện thật dài. Hôm nay nghi thức Bông hồng cài áo được Thầy Nhất Hạnh truyền bá lấy ý tưởng của người Nhật đã đem lại nhiều cảm xúc nhân gian. Con sẽ vào Chùa được cài bông hồng đỏ thắm tình Mẹ, Mẹ ơi...

Tôi không còn Mẹ, viết lên lời cảm ơn Mẹ cũng là để dâng lên bà Mẹ vợ của tôi. Mẹ vợ tôi tuổi gần 87 ở Việt Nam, mỗi buổi chiều gần giờ cơm tôi gọi về qua mạng Skype hỏi: *Hôm nay mẹ chiến đấu (ăn cơm) với món ăn gì?* thì bà cười móm xòm nói: *Mẹ đang chiến đấu với món chân gà hầm*. Trời..., nhìn Mẹ vợ không răng mà gặm chân gà hầm cho cứng đầu gối tôi báỉ phục luôn. Tôi nói: *Mẹ ơi, coi chừng mắc xương...* Mẹ lại cười móm mém... Nếu Mẹ tôi còn sống chắc cũng trên 90 tuổi. Khi Mẹ vợ tôi trở trời bệnh đau hai vợ chồng tôi lo lắng không yên, dồn hết tất cả tình thương cho Mẹ, lo cho mẹ bằng mọi cách đi bệnh viện Việt Pháp không ngại tốn kém. Bà thường nói với tôi: Mẹ nhờ hai thằng rể, một thằng ngụ là tôi ở nước ngoài viện trợ và một là Việt cộng cán bộ sư đoàn 3 sao vàng chở đi bệnh viện... Cũng tội ông anh cột chèo không quản thời gian chở mẹ vợ tôi đi bệnh viện, chở đến bao giờ cũng được, đôi khi ông ngủ gục ngay tại nơi phòng đợi.

Tháng 7 mùa Vu lan, Melbourne đã gần hết đông, trời nắng đẹp. Hôm nay chúng tôi ra làm vườn vì không thể đi ra ngoài bởi Covid 19. Vợ tôi vừa làm vừa hát: Mẹ tôi tóc xanh nhuộm bạc tháng ngày. Mẹ tôi đau buồn nặng trĩu đôi vai, bao năm nuôi đàn trẻ thơ nhỏ dại. Nước mắt tôi nhạt nhòa vì nhớ Mẹ. Tôi nói với vợ: Em còn Mẹ để mà nhớ, Anh mắt Mẹ biết đâu mà tìm..Vợ tôi chọt ôm tôi, cả hai nước mắt lưng tròng. Thật vậy, trên thế gian này tình Mẹ bất diệt, bao la, không bút mực nào diễn tả, không ngôn từ nào đủ vinh danh tình Mẹ. Từ người cho đến sinh vật cũng vậy. Tôi đã nhìn thấy con gấu Koala mẹ ôm con con vào lòng cháy hết cả lòng để con nó được sống trong trận cháy rừng vừa qua, và người đàn bà Úc cởi áo ôm choàng lấy con Koala cứu nó ra khỏi đám cháy tàn bạo cũng là một người Mẹ vĩ đại.

Mẹ ơi, con nhớ Mẹ, ước gì con về bên Mẹ và hát: *Rồi một chiều nào đó anh về nhìn Mẹ yêu, nhìn thật lâu rồi nói với Mẹ rằng: Mẹ ơi, mẹ có biết hay không? -Biết gì ?biết là con thương Mẹ không ? Con đã gần bảy mươi, con tin chắc rằng ở tuổi con không ai không nhớ Mẹ. Và con vẫn còn nhớ cô Mẹ, Mẹ ơi...*

Phan Nhật Bắc

Melbourne, mùa Vu lan 2020

Nguồn: <https://www.nhuygialai.com/2020/09/vu-lan-va-me-phan-nhat-bac.html>

Kính mời đọc thêm những truyện khác của tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/PhanNhatBac.html>

www.vietnamvanhien.net

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 9000 TÁC PHẨM